

1.

De aanleiding.

Arnhem, 14 september 1880.

Langzaam begint de temperatuur te dalen. Niet zo snel als de zon, maar toch gestaag. Net als de afgelopen dagen was het vandaag weer snikheet en zijn de straatstenen in de opkomende schemer nog te warm om er blootsvoets op te lopen. De gevels van de huizen stralen een warmte uit alsof er binnen grote vuren branden. Er branden echter geen vuren, maar het is de hitte die de zon er vanaf vanochtend vroeg ingepompt heeft die nu haar weg naar een afkoelende omgeving zoekt. De meeste mensen zijn al huiswaarts gegaan en de straten van de stad beginnen steeds leger te worden. Slechts een paar mensen op weg naar hun gezin of die nog aan het werk zijn, lopen doelgericht door de verzengende hitte. Slechts een enkeling slentert door straten en stegen op zoek naar een maaltijd of vertier. Zo ook een man die zo te zien niet slentert omdat hij geen haast heeft, maar omdat hij onzeker is waar hij heen moet. Dit is op te maken uit het feit dat hij herhaaldelijk mensen aanspreekt. Sommigen bekijken de jonge man, duidelijk een vreemde hier in Arnhem, met enige argwaan.

Hij ziet er dan ook merkwaardig uit. Een nette zwarte pantalon, zwarte leren schoenen en een overhemd met een donker gilet erover. De bij dit kostuum gebruikelijk bretels zijn goed zichtbaar omdat de man het gilet heeft opengeknoopt. Het donkere jasje draagt hij over zijn linkerarm terwijl hij in zijn rechterhand een klein valies meevoert. Zijn kleding is onberispelijk maar alleen zo stoffig, dat het duidelijk is dat hij een lange reis achter de rug heeft. De mensen beantwoorden zijn vraag allemaal met schouderophalen of een kort ontkennend antwoord. Pas als hij een man aanspreekt die gekleed gaat in een sjofele broek, hersteld met verschillende lappen, een smerig vest en afgetrapte schoenen, krijgt hij een uitgebreid antwoord dat vergezeld gaat van breedvoerige armbewegingen die de topografie van de stad schijnbaar moeten uitbeelden. Het duurt even en de man begint verschillende malen van voren af aan met zijn uitleg, maar uiteindelijk vertrouwt de vreemdeling er op dat hij via deze aanwijzingen zijn doel wel zal weten te vinden. Hij gaat een stukje verderop rechtsaf en dan weer linksaf en belandt in een gebied van smalle staten en steegjes die zo smal zijn dat de laatste zonnestralen er al geen licht meer leveren. Hij moet goed uitkijken om niet te struikelen over de ongelijke straatstenen. Dit is echt een heel oud stukje Arnhem dat zelfs nog niet verlicht wordt door straatlantaarns. De grote straten en pleinen zijn al decennia geleden uitgerust met deze moderne voorziening die de veiligheid aanzienlijk heeft verbeterd. De stegen en wijkjes waar het armere deel van de bevolking woont, moet het echter nog altijd zonder deze noviteit

stellen. Zo ook het kleine pleintje waar hij uiteindelijk op belandt.

Een breed maar vervallen aandoend pand vult één van de smalle zijden van dit pleintje. “De Tweewieler” is met moeite op een bord boven het grote venster te lezen. De man knik tevreden zet zijn valies neer, drapeert er voorzichtig zijn jasje overheen en begint wrijvend en kloppend het stof van zijn kleding te verjagen. Als dit naar zijn tevredenheid is gebeurd pakt hij zijn zaakjes weer op en loopt naar de ingang van het etablissement. Het kroegje is, ondanks dat de naam anders doet vermoeden, verre van modern.

Zo snel, nieuw en populair als het nieuwe vervoermiddel is, zo sloom, aftands en verlaten is deze tent. Er zitten slechts enkele sjofele gasten aan de toog terwijl de spaarzame stoelen verderop in de langwerpige ruimte onbezet zijn. De man wordt door de waard achter de toog en zijn gasten zwijgend en argwanend aangekeken en men volhardt in het zwijgen tot hij zelf het woord neemt. ‘Goede avond, heer. Ik zou graag wat te drinken van u willen vragen.’ De kastelein knikt.

‘Dat kan. Wat mot ’t wezen?’

De man die door de vraag overvallen lijkt, kijkt snel naar de toog en vraagt ‘wat drinken de heren?’ ‘Bier!’ zegt de kastelein kortaf.

‘Doet u dat maar. En misschien kan ik de heren ook een glaasje aanbieden.’

De gelaatsuitdrukkingen van de mannen veranderden als op commando. Vijf stralende glimlachen worden hem dankbaar

toegeworpen, de één een nog slechter gebit onthullend dan de andere.

De waard tapt zes pullen bier uit een vat achter hem en verdeelt deze onder de gasten, zichzelf en de nieuwe bezoeker en meldt hem direct het verschuldigde bedrag. De man pakt zijn beurs en geeft de waard een bankbiljet en de kastelein geeft hem een handvol muntjes terug. 'Ik verwacht iemand. Kan ik daar gaan zitten?' Hij wijst naar een stoel bij een klein tafeltje helemaal achterin. 'Vanzelfsprekend!'

De man loopt er heen en gaat zitten. Hij neemt een slokje van het bier en kijkt gespannen naar de deur. De waard komt even later met een brandende kaars en plaatst deze in een houder aan de wand boven het tafeltje. De man knikt hem bij wijze van bedankje vriendelijk toe en vervalt in zijn bestudering van de buitendeur.

Nog voordat hij zijn glas helemaal leeg heeft gaat deze open en komt een man binnengestapt. Een man van middelbare leeftijd, volgens de laatste mode gekleed, kort gemillimeterd haar dat aangeeft dat de man kalend is en een klein discreet donker borstelsnorretje.

Hij kijkt even rond en ziet achterin de reiziger zitten. Hij loopt naar de toog en bestelt twee glazen bier, loopt ermee naar het tafeltje en knikt naar de jonge man. 'Ik zag dat uw glas bijna leeg was, dus u zit hier al even op me te wachten. Tenminste, ik neem aan dat u op mij wacht.' De man knikt en wijst naar de stoel tegenover hem. De nieuwkomer neemt plaats en valt met de deur in huis: 'U hebt alles wat u aanbood bij u?'

‘Eh, ja.’

‘Weet iemand dat u hier bent?’

‘Nee, vanzelfsprekend niet, maar ik heb wel de hele dag het gevoel gehad dat ik werd gevolgd.’

De ander neemt een slok van zijn bier en kijkt zijn tafelgenoot bedachtzaam aan. ‘Kan iemand iets vermoeden over uw actie?’

‘Nee,’ antwoordt de jonge man resoluut, ‘want ik heb er met niemand over gesproken dat ik dit ging doen en geen mens weet dat ik de documenten in mijn bezit heb. Sterker nog, buiten mij zijn er slechts twee personen van het bestaan op de hoogte.’

‘Waarom doet u dit eigenlijk?’ vraagt de ander onverwacht. De man haalde zijn schouders op. ‘Weet u, ik was het zat. Ik werk er nu enkele jaren en in het begin dacht ik, ach het went wel. Maar het went nooit.’

‘Hoe bedoelt u?’ vraagt de nieuwkomer.

‘Ach, de man is een bruuut. Een schoft, een hufterig zwijn.’

‘Zo, zo, dat zijn nogal forse kwalificaties.’

‘Nee, echt,’ zegt de jonge man die overgaat op een samenzweerderige fluisterton, ‘hij tiranniseert het hele huishouden. Hij minacht iedereen om zich heen, inclusief zijn lieve, mooie vrouw. Hij is wispelturig, onredelijk en soms zelfs ronduit agressief. Ieder ander zou al lang zijn opgesloten in een gesticht, maar hij, tja, hij komt er mee weg. Het is dat zijn vrouw hem af en toe tot rede weet te brengen anders was allang iemand hem aangevlogen.

Zij heeft er bijna een dagtaak aan de schade te beperken en de mensen uit hun huishouding die hij schoffeert te troosten,

of zelfs financieel te compenseren.'

'Hij heeft u dus ook wel eens onheus bejegend?' vraagt de man tegenover hem droog.

'Nee, dat niet maar zijn personeel siddert en beeft voor hem. Met enige regelmaat kiest hij een van hen uit en treitert deze persoon net zo lang tot hij of zij in tranen uitbarst of de benen neemt. Zonder betaling natuurlijk. Zelfs de dames zijn niet veilig voor zijn pesterijen.'

De man kijkt hem schattend aan. 'Juist, en u bent verliefd op een van hen.'

Bij het schemerige licht van de kaars is nauwelijks te zien dat de jonge man van kleur verschiet.

'Eh, nee, dat niet. Maar omdat ik ook de zorg heb over het personeel, komt deze of gene nog wel eens bij mij op spreekuur om nood te klagen.'

'Bent u dan arts?'

'Nee, nog niet. Ik ben de plaatsvervanger van dokter van Tienhoven die door zijn werkzaamheden als directeur van het ziekenhuis niet altijd ter plaatse kan zijn. Ik doe, zeg maar, het eerste werk. Ik ben nog in opleiding maar al wel gekwalificeerd.'

'Maar wil de familie dan niet permanent een echte arts aanwezig hebben?'

'Dat wel, maar die gorilla wil er niet voor betalen. Hij heeft er al vaak conflicten over gehad met zowel van Tienhoven als diens collega's in Apeldoorn en Baarn. Toen mijn baas mij als een soort medische intendant voorstelde, ging zijne grootheid vanwege de lagere kosten daar graag mee akkoord.' De man tegenover hem haalt zijn neus op en verandert van

onderwerp. 'Je begrijpt dat ik eerst het bewijs moet zien en controleren.'

De jonge man is een beetje overvallen door deze plotselinge wending en opent onzeker zijn valies om er enkele vellen papier uit te halen.

'Ik heb hier een brief, verzonden door dokter Grijdanus uit Baarn aan dokter van Tienhoven, van vier maanden geleden. Grijdanis is al jaren arts van de familie als zij in zijn woonplaats verblijven. Hij zegt in die brief erg verbaasd te zijn dat de vrouw een kind verwacht, want haar man is zijn ogen niet meer in staat een kind te verwekken. Zijn ziekte en ouderdom maken dit volgens de arts domweg onmogelijk. Slechts een wonder had dit in zijn ogen nog kunnen bewerkstelligen. En als man van de wetenschap gelooft hij echter niet in wonderen.

Daar komt bij dat de ziekte van de man op de vrouw en het kind overdraagbaar zou zijn en om die reden zou zelfs een poging een kind te verwekken, als het al mogelijk was, waanzin zijn.

Van Tienhoven heeft hem geantwoord dat sommige wonderen door mensen zelf worden gemaakt en legt hem uit dat iemand anders met toestemming van de man de vrouw heeft bezwangerd.

Hij beaamt dat het verstandig is dat de betrokken artsen hiervan op de hoogte zijn, maar dat dit absolute geheimhouding vereist. Dokter Tienhoven beschrijft de biologische vader en diens fysieke toestand die op enkele kleine details na, ronduit goed is.

Van dit antwoord heb ik het originele handgeschreven

exemplaar. Ik heb het toentertijd in het net overgeschreven voor verzending, want het handschrift van de dokter zelf is namelijk niet zo goed leesbaar. Verder heb ik nog een paar brieven tussen de twee over deze kwestie die exact aangeven wie de vader van het kind is, of er complicaties te verwachten zijn, etcetera.'

De man neemt de papieren aan en bestudeert ze nauwkeurig. Hij ziet direct dat het hier authentieke brieven betreft. Het briefpapier, de stempels en de handtekeningen zijn in elk geval overtuigend genoeg. De namen van alle betrokkenen staan in deze brieven vermeld en geven deze velletjes een explosieve inhoud. Hij knikt, haalt een envelop uit zijn binnenzak en schuift deze over de tafel. 'Dat is het gevraagde bedrag. Je mag het natellen, maar mijn chef, de redacteur waar u contact mee had, heeft bezworen dat het klopt.' De jonge man opent de envelop en kijkt er in. Een bundeltje bankbiljetten lacht hem toe.

Hij had verwacht dat zijn 'klant' wel zou proberen wat van het bedrag af te dingen en zo'n snelle capitulatie had hij niet verwacht. Hij had misschien toch meer moeten vragen, maar van de andere kant was het hem eigenlijk helemaal niet om het geld te doen. Dit kleine vermogen is slechts noodzakelijk voor zijn directe toekomst, omdat hij nu zeker zijn baan kwijt zal raken en hij als hij rond blijft hangen misschien wel in het gevang kan komen. Nee, met dit geld vertrekt hij morgen per trein naar het oosten, het land uit. Vanuit Duitsland of elders zal hij dan de ontwikkelingen volgen en met genoeg toezien hoe zijn, door hem verachte cliënt, via de pers ten val gebracht wordt. Wellicht dat hij daarna ooit terug kan keren

naar zijn geboorteland.

Hij besluit het geld niet na te tellen omdat het de aandacht van de mannen aan de toog zou kunnen trekken en laat de envelop in zijn valies zakken. Hij drinkt in één teug het restant uit zijn glas, staat op, knikt naar de man en zegt: 'Ik ga dan maar, succes met het artikel!'

Hij loopt een beetje onvast de zaak door, knikt naar de waard en loopt de straat op. Hij steekt het plein over en duikt het steegje in waar hij eerder die avond uit was gekomen. Het is inmiddels volslagen donker en hij moet zijn weg op de tast vinden. De stad is vrijwel tot rust gekomen. Links en rechts hoort hij nog wel stemmen uit de huizen klinken en valt hier en daar wat licht op straat omdat menig venster dankzij de warmte nog geopend is. Hij loopt op goed geluk omdat er van enige mogelijkheid tot oriëntatie bijna geen sprake meer is. Af en toe stopt hij om te kijken of hij herkenningspunten kan ontdekken. Enkele keren meent hij voor zich iemand te horen lopen die ook plotsklaps stopt. Een andere keer hoort hij hetzelfde achter zich. Zou hij gevolgd worden? Of opgewacht? Bij de eerstvolgende gelegenheid duikt hij naar links, een nog smaller steegje in en loopt snel verder. Opnieuw wisselt hij enkele malen van richting en stopt af en toe om te luisteren. Soms hoort hij dan galmende voetstappen die ineens stoppen. Dus er is toch iemand! Of is het de echo van zijn eigen voetstappen? Ineens hoort hij een gedempt geluid achter zich. Iemand niest, weliswaar gesmoord in zijn hand of mouw, maar duidelijk hoorbaar en niet ver van hem. Hij trekt zijn jasje aan, klemt het valies tegen zijn borst, kiest een straatje rechts en begint op goed

geluk te rennen. Linksaf, rechtsaf, pleintje over, half struikelend een ruimer straatje in en dan, ineens, staat hij in een brede en verlichte straat. Hij rent hem in en holt net zo lang tot hij volkomen buiten adem is. Dan pas stopt hij en als hij zijn ademhaling zover onder controle heeft dat hij weer geluiden kan waarnemen hoort hij slechts het geluid van kabbelend water ergens voor hem. Hij loopt in een wandeltempo verder en ziet dat hij aan de oever van een rivier is aangekomen. De kade van de Rijn buigt hier naar rechts en in de verte ziet hij een constructie op het water. Hij besluit die kant op te lopen, want alles is beter dan opnieuw die verstikkende steegjes in te gaan. De maan is inmiddels zo vol dat ze flink wat licht op aarde werpt en hij ziet, als hij een eindje gevorderd is, dat de constructie een drijvende brug is. Een serie aan elkaar vastgemaakte bootjes is tussen beide oevers gemaakt en verankerd met kabels. Over de bootjes is een plankier aangebracht zodat rijtuigen, ruiters en voetgangers de rivier hier droog en snel kunnen oversteken.

Een heel eind verderop ziet hij nu ook een brug over het water. Dat zal de spoorbrug zijn waarover de treinen naar het zuiden gaan. Als hij daarheen loopt kan hij de spoorlijn terug volgen naar het station. Daar heeft hij bij aankomst een klein hotel heeft gezien. Met een beetje geluk kan hij daar een kamer krijgen en hoeft hij morgen alleen nog maar de trein naar het oosten te nemen. Hij glimlacht tevreden: morgen om deze tijd zit hij veilig op een terras in Keulen. Mijmerend over wat komen gaat loopt hij langs een verlaten touwslagersbaan. Zo een zoals je op elke kade wel aantreft en

waar touwen en kabels gevlochten worden voor schepen die hier veelvuldig aanleggen. Op het einde van de baan staan een paar kleine gebouwtjes, loodsen eigenlijk, waarin de dunne strengen henneptouw die op de baan tot volwaardige kabels worden geslagen, liggen te wachten tot ze worden verwerkt.

Hij loopt tussen twee langgerekte loodsen door als ineens verderop, op de volgende hoek, een gestalte zich losmaakt uit de schaduw. De gestalte blijft staan en kijkt in zijn richting. De jonge man ziet dat deze persoon zijn pad opzettelijk verspert en besluit terug te lopen om een andere weg te nemen. Hij heeft nu geen zin in een ontmoeting met klaplopers, straatrovers of ander gespuis. Net als hij zich wil omdraaien hoort hij een schuivend geluid achter zich, daarna een knappend geluid, voelt een stekende pijn achter in zijn hoofd en zakt in elkaar.

Herman loopt de kleine, vuile, afgelegen kroeg binnen. Dit is de tweede keer in zijn leven dat hij hier komt. De eerste keer, een jaar of drie geleden, kwam hij hier bij toeval terecht. Het was op de dag dat hij gehoord had dat hij de baan die hij ambieerde, had gekregen. Dat hij dit feit in Arnhem vierde was dom toeval, want hij moest daarheen om de begrafenis van de vader van een goede vriend bij te wonen. Daarna was hij met een andere gemeenschappelijke vriend het leven en haar mogelijkheden gaan vieren. Ze hadden bijna alle kroegen in Arnhem gezien en de enige reden dat hij zich de plaats en naam van dit hol nog wist te herinneren, was doordat hij de volgende ochtend in een klein stinkend bed boven de kroeg

wakker was geworden met een hoertje naast zich, dat net zo verlopen was als de kroeg zelf.

Toen van Melse hem vanmiddag vroeg, “weet jij een openbare plaats in Apeldoorn of Arnhem?” was zijn impulsieve antwoord: “De Tweewieler!”

Zelfs het adres wist hij nog. Hij had het in zijn fabuleuze geheugen geprent omdat het de plaats was waar hij zijn maagdelijkheid was verloren, hoewel hij zich van dat feit zelf niet veel meer kon herinneren.

Van Buizenvoorde loopt naar binnen en gaat aan een tafeltje zitten. Na ruim twintig minuten komt de kastelein informeren of hij misschien wat wil drinken. Hij bestelt een glaasje jenever. Niet omdat hij, net als bij zijn vorige bezoek, dronken wil worden, maar omdat hij in dit soort tenten de kwaliteit van alles dat minder dan 30% alcohol bevat niet vertrouwt.

Anderhalf uur en drie borrels later vraagt hij de man achter de toog tenslotte of er iemand naar Herman van Buizenvoorde gevraagd heeft. De kastelein zegt van niet maar als hij verder vraagt blijkt dat er eerder op de avond wel een niet alledaagse ontmoeting heeft plaatsgevonden in het kroegje.

Van Buizenvoorde vloekt binnensmonds. Hij was dus waarschijnlijk net te laat aanwezig en een concurrerend dagblad is hem voor geweest.

Hij vervloekt het rijtuig dat hem van het station naar hier zou brengen en dat onderweg een wiel verloor. Het duurde zeker een half uur voordat de koetsier en hij voldoende hulp hadden gemobiliseerd om het vehikel op te tillen en het wiel

terug te plaatsen. Het leek wel alsof de borgpen die het wiel op de as moest vergrendelen, er door iemand uit getrokken was. Hij kon niet geloven dat het hier om opzet ging, maar nu hij hoort dat een ander hem in de kroeg voor geweest is, stelt hij direct zijn mening bij. De aangeboden informatie moet wel erg waardevol zijn dat een concurrerende verslaggever tot sabotage overgaat! Hij zal de komende dagen het onthullende artikel wel in een ander dagblad lezen! Van Buizenvoorde die wel snapt dat nu nog terugreizen naar huis waarschijnlijk niet realistisch is, zucht gelaten. De trein rijdt vandaag niet meer en de pont over de Waal heeft al haar laatste tocht van die dag gemaakt dus een rijtuig huren is, indien nog mogelijk, weinig zinvol. Nee, hij gaat wel terug naar het station en neemt daar een hotelkamer. Hij besluit, omdat hij zich nu niet meer hoeft te haasten, terug te wandelen. Hij groet de kastelein die hem verontschuldigend aankijkt en loopt de deur uit. De kastelein, die vandaag wel erg veel vreemdelingen over de vloer heeft gehad kijkt hem fronsend na. Hij is de laatste buitenstaander die Herman van Buizenvoorde ziet.

Twee gestalten buigen zich over hem. De ene, een kale man met een weldadige snor, doorzoekt het jasje en de broekzakken van de man, de ander opent het valies en haalt de envelop er uit. Hij kijkt nog even of er nog andere zaken van belang in zitten en vindt zowaar een paspoort. Hij geeft de spullen aan de snordrager. Verder zijn er slechts enkele persoonlijke zaken zoals scheergerei, schone sokken en wat onderkleding.

‘Zo, meneer reist licht,’ zegt de man.
‘Fout, meneer reist helemaal niet meer,’ zegt de ander, trekt een korte dolk uit een schede die rond zijn onderbeen gebonden is, draait de kreunende man op zijn rug en snijdt in één haal de hals van de man door.

‘Doktor, geneest u zelf!’ zegt hij, loopt naar de kaderand en smijt de dolk met schede in de rivier. Een les die hij al jaren geleden geleerd heeft: Zo snel mogelijk het moordwapen lozen! Als ze nu onverhoopt worden aangehouden kan hij zeggen dat hij geen wapen bezit. In zijn veilig opgeborgen bagage heeft hij nog meer dolken. Hij bekijkt in het maanlicht het paspoort en smijt het daarna ook in de rivier. Hij loopt terug naar zijn compagnon, steekt zijn hand uit en zegt: ‘De brieven!’

Deze haalt ze uit een zak en geeft ze samen met de envelop met het geld.

‘Zijn ze echt?’ vraagt de snordrager.

‘Volgens mij wel,’ zegt de ander.

‘Heb je ze gelezen?’

‘Ik moest wel, maar die informatie is veilig bij mij. Ik zwijg als het graf.’

De andere man knikt goedkeurend naar de ‘verslaggever’ en wijst richting brug.

‘Kom we gaan.’ De man loopt weg en de ander met de snor loopt hoofdschuddend achter hem aan. Hij had nog zo gezegd de brieven niet te lezen! Daarom had hij er een hekel aan om te werken met mensen van buitenaf.

Maar ja, nu kon het even niet anders. Alles ging zo snel dat dit de enig haalbare optie was.

Alleen was hij nu ook nog gedwongen deze helper het zwijgen op te leggen.

Om dat hier en nu in Arnhem te doen leek hem niet verstandig. Eerst straks maar eens afrekenen met de echte verslaggever. Daar kon hij nog wel wat hulp bij gebruiken, want dat lijkt wilde hij in een in onbruik geraakte waterput smijten.

Dan morgen naar Nijmegen om de laatste losse eindjes op te ruimen. Van de ene kant zag hij er wel naar uit om na al die jaren weer eens terug te zijn in de oude keizerstad, van de andere kant kreeg hij er een onrustig gevoel over. Zou hij onopgemerkt de stad in en uit kunnen gaan, of zou de geest van zijn grootvader hem opwachten om hem alsnog te laten boeten voor zijn verleden?

Hij rilt even bij de gedachte, maar zet ze snel weer op een rijtje om het nieuw gerezen probleem op te lossen. Wat zal hij met zijn helper doen?.

Op weg naar huis, zullen ze met een smoesje ergens op een klein station op de Veluwe uitstappen en daar ergens in het bos zal hij met het wurgtouw, dat altijd in zijn rechterjaszak zit, deze idioot opruimen.

Het bos zal het lichaam wel laten verdwijnen. Hij zucht. Ze mogen hem dit keer wel extra betalen.

1.

De kamer aan de Molenstraat.

Nijmegen, heden.

William Vrijmoed fietst tevreden op de oude rammelkast die ooit van zijn opa was, over het hobbelige wegdek. Hij is opgelucht dat hij, na 4 maanden op en neer treinen en bussen van en naar Terborg, eindelijk een kamer heeft in Nijmegen. Het straatje, of eigenlijk de gas, waar hij komt te wonen ligt midden in het centrum maar toch achteraf. Het is het aanvoerstraatje voor de winkels die zich aan de westkant van de Molenstraat bevinden. Deze Karregas was altijd een straatje achteraf geweest en de

enige reden dat William er in rijdt is dat de toegang tot het studentenhuis, gelegen boven één van de winkels, waar hij vanaf vandaag een eigen plekje heeft, de toegang niet aan de winkelstraat heeft, maar hier aan de achterkant.

Zijn studie Communicatie aan de HAN bevalt hem goed en hij heeft inmiddels een klein groepje studiegenoten waar hij ook buiten de collegezalen veel mee optrekt.

Hij heeft er voor de start van zijn studie over gedacht om lid te worden van één van de studentenverenigingen, om zo contacten te leggen met medestudenten.

Niet alleen om sociale redenen maar ook om via die weg aan woonruimte te komen.

Tijdens de introductie werd hij echter zo gebombardeerd met informatiefolders en benaderd door opdringerige wervers van die clubs, dat hij er bij voorbaat al genoeg van had. Ovum Novum, Carolus Magnus, maar ook kleinere verenigingen zoals Karpe Noktem en de christelijke Ichtus wilden hem graag als betalend lid.

Zelfs de sportieve clubs als Phocas en Apeliotes gaven te kennen zijn lenige lijf wel een plaatsje te gunnen in hun gelederen.

Als William echter iets niet is, is het wel sportief.

Goed, hij had het lijf van een atleet, maar dat was eerder het gevolg van genetische mazzel dan van zijn sportieve activiteiten. Natuurlijk, elke dag heen en weer naar school in Doetinchem-noord, twaalf kilometer, weer of geen weer, met wind van voren of van achter, had waarschijnlijk elk begin van vetopslag in zijn lichaam de kop ingedrukt.

Nee, een studentenvereniging was het niet geworden, maar al snel had hij enkele vriendschappen aangeknoopt. Zoals met Arend Janzen, een jaargenoot van hem, die al langer in Nijmegen woonde. Drie jaar geleden was hij namelijk aan de lerarenopleiding Frans begonnen, maar naarmate hij vaker stage moest lopen verminderde de motivatie. Hij was halverwege het tweede jaar gestopt en na de vakantie overgestapt naar Communicatie. Arend had een flinke kamer aan de Daalseweg en genoeg ruimte voor logés.

Donderdagavond was hun vaste stapavond, zoals voor zoveel studenten, en dan trokken ze het gezellige centrum in of gingen zich te buiten aan de vele verschillende biersoorten in Café Jos, schuin tegenover Arend's kamer.

'Ik heb mazzel met deze kamer,' zei Arend eens, 'ik woon op loopafstand van de Han, van de stad en het station en op kruipafstand van de beste kroeg van Nederland. Wat wil een mens nog meer?'

Op zo'n donderdag bleef William vaak bij Arend slapen, volgde de dag erna met een zwaar hoofd de laatste lessen en vertrok dan 's middags met de trein naar zijn ouders. Op zaterdag werkte hij bij een autopoetsbedrijfje en op zondag studeerde hij meestal.

Slechts twee keer was hij een weekend in Nijmegen gebleven en de laatste keer was ronduit rendabel geweest.

Arend, Pjotr de Vries, Sjaak Verhaal en hijzelf hadden vrijdagavond een culturele avond op de campus bijgewoond. Een leuk experiment, maar William vond het niet voor herhaling vatbaar. Zaterdag hadden Arend en hij de hele dag in het centrum rondgehangen. William had een nieuwe broek

gekocht en een paar T-shirts. Dat was hoognodig want hij zag er meer en meer uit als een zwerver.

Ze hadden een deel van de middag op het terras op het Koningsplein gezeten en daar genoten van de zon, een biertje en de vele langs paraderende kortgerokte jonge meisjes die graag gezien wilden worden.

Arend, die niet echt bekend stond vanwege zijn langdurige relaties, had zijn besluit al genomen. 'Vanavond gaan we op jacht, William. Dit tafereel heeft mijn hormonenhuishouding dusdanig verstoord en het beste medicijn is dan toch onder zo'n rokje te vinden.'

William grijnsde. Hij kende de beruchte verhalen van Arend over zijn veroveringen, one-night-stands en dubbele afspraken. En natuurlijk die heftige nacht, in beschonken toestand, met een, zo bleek later, losgeslagen moeder van drie kleine kinderen. Zij moest al weer vroeg uit Williams veren omdat haar moeder die op de koters paste, weer bijtijds weg moest. 'Ze zeggen wel eens op een oude fiets moet je het leren,' zei Arend stoer als dit verhaal ter sprake kwam,'maar deze fiets was nog helemaal niet zo oud. Hooguit zo goed ingereden dat ik er met gemak een flinke spurt op kon maken!'

Die avond besloten ze eerst een chinees te plunderen om vervolgens hun kroegentocht bij de Tempelier te beginnen. Helaas was het aanbod jonge meiden hier niet groot, dus hobbelden ze verder door de stad om uiteindelijk op de Grotestraat uit te komen. De meeste kroegen waren beduidend leger dan op donderdagavond.

'Kom, we gaan naar Dollars, daar spelen meestal bandjes en

dus is er ook altijd wel volk,' zei Arend ineens.

'Dollars?'

'Ja, net voor Extase. Echt een muziekkroegje met.....

Verder lezen?: DNA,

ISBN: -----,

Te bestellen via: DNA

Copyright © 2009: Peter Daanen